

Sygn. akt II Ka 426/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

po rozpoznaniu w dniach 7 września i 26 października 2016 r.

sprawy **M. D.**

obwinionej z art. 97 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 13 maja 2016 r. sygn. akt II W 1874/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia obwiniona M. D. od popełnienia zarzucanego jej czynu; stwierdza, że wydatki postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 426/16

UZASADNIENIE

M. D. obwiniona była o to, że:

w dniu 28 września 2015r. około godziny 19:40 w miejscowości G., powiat (...), na ul. (...), podczas kierowania samochodem marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rozmawiała przez telefon komórkowy, wymagający trzymania słuchawki i mikrofonu w ręku,

tj. o czyn z art. 97 kw.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 13 maja 2016 r. obwinioną M. D. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i z mocy art. 97 kw wymierzył jej karę grzywny w kwocie 200 zł. Zasądził od obwinionej 30 zł tytułem opłaty i obciążył ją pozostałymi kosztami w sprawie w wysokości 100 zł.

Apelację od wyroku wniosła obwiniona M. D..

Z treści apelacji obwinionej wynika, iż zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na uznaniu, że dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia w sytuacji, gdy faktycznie nie popełniła tego wykroczenia, a Sąd I instancji nie zebrał koniecznych dowodów, które potwierdziłyby istnienie

rzeczywistego stanu faktycznego tego zdarzenia. Niezależnie od powyższego wskazała na obrazę art. 5 § 2 kpk, które winno być uwzględnione przy rozstrzygnięciu tej sprawy. W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od zarzucanego wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej M. D. okazała się o tyle zasadna, że doprowadziła do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu.

Przede wszystkim należy się zgodzić z zarzutem apelującej, iż Sąd I instancji nie zebrał wszystkich możliwych dowodów, które bez żadnych wątpliwości wyjaśniłyby okoliczności przedmiotowego zdarzenia. W sprawie niniejszej występują dwie grupy dowodów tj. wyjaśnienia obwinionej, która kategorycznie i stanowczo zaprzeczała, by rozmawiała przez telefon komórkowy w czasie kierowania samochodem, z drugiej zaś strony – zeznanie policjanta potwierdzającego prowadzenie przez nią takiej rozmowy. Dla ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego niezbędne więc było zażądanie od właściwego operatora sieci informacji, czy faktycznie takie połączenie z tego telefonu nawiązano i jaki czas rozmowa trwała. Dowód ten był tym bardziej konieczny, że zdarzenie miało miejsce w dniu 28 września 2015 r. około godz. 19.40, a więc o zmierzchu, a pojazdy obwinionej i świadka były wówczas w ruchu. W ocenie Sądu Okręgowego już same te okoliczności nasuwają wątpliwości, czy faktycznie obwiniona trzymała w tym czasie przy uchu telefon komórkowy, który nie był podświetlony, a jeśli tak, czy prowadziła rozmowę telefoniczną. W tej sytuacji Sąd odwoławczy zwrócił się do (...) sp. z o.o. w W. o udzielenie informacji, czy w dniu 28.09.2015 r. około godz. 19.40 były prowadzone rozmowy telefonicznie z nr tel. (...) (tel. męża obwinionej) w zasięgu sieci miejscowości G.. Mimo wezwania tej spółki do ujawnienia tych danych nie uzyskano żądanej informacji, a uzyskano informację jedynie o tym, że dane o połączeniach przechowywane są przez okres 12-tu miesięcy od dnia sprawdzenia.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że policjant przeprowadzający kontrolę nie podjął w tym zakresie żadnych czynności mimo, iż jak sam twierdził, podczas zatrzymania obwinionej, telefon komórkowy leżał przy jej nodze, zaś obwiniona domagała się sprawdzenia tej okoliczności. Mimo to nie sprawdził ani jaki to był telefon i jaki miał numer, ani czy faktycznie przed zatrzymaniem prowadzono z niego rozmowę.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że w czasie rozprawy odwoławczej upłynął okres przechowywania danych przez operatora tej sieci, a także, że wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść obwinionej, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw zaskarżony wyrok zmienił i uniewinnił obwinioną M. D. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

O kosztach postępowania w sprawie orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw.